

fore, og det er i saa Henseende, jeg ikke kan være ganske enig i flere af hans Paastande. Dersom virkelig Høiesterets Organisation, — hvad enten det nu er paa Grund af Maaden, hvorpaa Sagerne paadømmes, eller paa Grund af Personerne, — lægger Hindringer veien, da troer jeg, at der er en Opfordring til at søge disse Hindringer fjernede, og ikke undlade Vedtagelsen af en Lov som denne paa Grund af dem. Den ærede Minister anførte i Slutningen af sit Foredrag, at Høiesteret kunde dømme sectionsvis. Jeg troer, at dette netop vilde være en fortrinlig Indretning. Man bør ikke søge Sikkerheden i Retspleien i, at mange Dommere, men i, at dygtige Dommere afgjøre Sagerne; om 9 eller 5 eller 3 Dommere afgjøre en Sag, er for mig mindre vigtigt; naar jeg har 3 dygtige Mænd og 3 dygtige med 6 middelmaadige at vælge imellem, saa lader jeg langt hellere de 3 dygtige afgjøre Sagen end 3 dygtige og 6, som ikke have denne Egenkab. Jeg troer heller ikke, at det kunde give nogen Usikkerhed i Retspleien, naar Sectionerne bleve indrettede efter Sagernes Bestaaffenhed saaledes, at f. Ex. een Section paadømte de criminelle Sager, en anden de civile; derved vilde udvikle sig en langt større Dygtighed. Det er Arbejdets Fordeling, der i alle andre Forhold vinder stedse større Betydning, og som det var ønskeligt, at man ogsaa i Høiesteret kunde indføre i Lighed med hvad der er skeet i andre Stater, hvor Retspleien i den nyere Tid har undergaaet en Omordning. Naar f. Ex. 5 Dommere alene befastigede sig med criminelle Sager, vilde der findes langt større Dygtighed til Afgjørelsen, end naar de uophørligt skulle sprede deres Opmærksomhed og deres Kræfter ogsaa paa andre Sager.

Naar den ærede Minister bemærkede, at, hvor Afgjørelsen er eensartet, det vil sige, hvor Høiesteret ubetinget stadfæster Dommene, der kjender man Grundene, idet Dommene ere stadfæstede, saa er det derved tillige indrømmet, at det Slags Sager aldeles ikke vil forøge Arbejdet; Høiesteret er fuldkommen berettiget til at afstige en Dom, hvori siges, at i Henshold til de af den og den Ret anførte Grunde dømmes saaledes eller saaledes. Hvad dernæst angaaer de Sager, hvori Resultatet er det samme, men Conclustonen forskellig, da siger den ærede Minister, — og det beder jeg lagt Mærke til, — at man omtrent kan faae at vide, paa hvilke Grunde Høiesteret har støttet sin Dom. Det er netop dette omtrent, som vi ville have ud af Tilstanden; vi skulle ikke bevæge os i Noget, der har den allermindeste Character af et „omtrent“. Naar det gjælder Haandhavelsen af Retspleien, skal Klarhed og Sikkerhed, ubetinget Bished i alle Tilfælde kunne fordres. Og det Samme vil jeg tillade mig at bemærke ved, hvad den ærede Minister henvisste til: at man kunde søge Oplysninger i Høiesteret, og at man i Reglen vilde faae disse. Der bør ikke være Spørgsmaal om, at man skal henvende sig med en saadan Begjæring; men Sagen skal ligge klar for Enhver i selve Afgjørelsen; thi det er jo tilfældigt, om den Enkelte veed, at han kan henvende sig derom til Høiesteret, og i hvilken Udstrækning Høiesteret vil imødekomme saadanne Onsker: det kan være, at den det ene Aar vil i den bedste Udstrækning imødekomme dem, og at derimod det andet Aar dens Oplysninger ville være usyldestgjørende. Vi kunne ikke stille os tilfreds med ubestemte Anbydninger om, at man kan naae Oplysninger ad en Dmvei.